

ning som den femaarige Dypgjørelse bliver at forelægge den efter Udgivelsen først forsamlede Rigsdag." og sat som et nyt Stykke.

Derefter er i samme Paragraph tilføjet et nyt Stykke, saalydende:

„Naar det af den femaarige Dypgjørelse fremgaaer, at det beregnede Overskud for nogen af de under a og b i denne Paragraph nævnte Anstalter er fuldt tilstrækkeligt til at dække det den vedkommende Anstalt paahvilende Ansvar, bliver det ved Finantsloven eller særlig Lov nærmere at bestemme, hvorledes den eventuelle Forøgelse af et saadant Overskud, saavel som selve Overskudet, naar Anstalternes Forpligtelse ganske ophører, skal komme Staten tilgode.“

§ 22 i 1ste Linie er efter Ordene: „ifølge Lov af 5te Januar 1851“ indskudt: „og Skolelærerne ifølge Lov af 8de Marts 1856“, og som Følge deraf er der i Begyndelsen af andet Punktum indskudt: „For Embedsmænds Vedkommende kunne“ (Ordet „kunne“ er derhos udgaaet senere i samme Punktum).

Endvidere er i samme Paragraph tilføjet et nyt Stykke saalydende:

„Den ovennævnte Forpligtelse for Embedsmænd og Skolelærere skal herefter tilige kunne fyldestgøres ved, at Forsøgeren forsikrer sit Liv for et Beløb, der idetmindste er 15 Gange saa stort som den pligtige Overlevelsesrente, naar han kan opfylde de almindelige Betingelser for Erhvervelsen af en Livsforfikkning og vil finde sig i de Billaar, som af Regjeringen stilles, deels til Betyggelse for Præmiernes Indbetaling, deels til Sikkerhed for, at Forsikringssummen efter hans Indstilling kan komme hans Enke eller øvrige Efterladte tilgode.“

§ 23 er ved Paragraphens Slutning „“ forandret til „“ og derefter er der tilføjet: „uden i den Anledning at fordre nogen Helbredsattest“.

Alf de her angivne Forandringer ere kun de fire af nogen større Betydning. Alf disse

nærmer den, der er vedtagen i § 4, sig noget til, hvad der stod i det oprindelige Lovudkast, fastholdtes af en Deel af Udvalget og havde et betydeligt Stemmetal for sig i Landstinget, og den kan med den Begrændsning, der er tilføjet, selv for dem, der tidligere stemte for, hvad der blev Landstingets Beslutning, ikke betragtes som nogen væsentlig Anledning til Modstand.

Større Betænkelse vækker vistnok hos Fleertallet det i § 12 tilføiede Stykke om en Tillegspræmie for at fjerne Selvmords Indflydelse paa Forsikringsens Gylldighed. Men i den Tilfælde, Tilføielsen har faaet ved den sidste Behandling i Folkethinget og ved hvilken den tydelig fremtræder, at Bestemmelsen alene sigter til at gjøre en Livsforfikkingspolice brugeligere som Pant og Sikkerhed, troer Udvalget dog ikke at burde rejse en Indsigelse, der uden Tvivl vilde blive farlig for Loven.

§ Tilføielsen i § 21 forekomme baade Udtrykkene os mindre tydelige og Bestemmelsen synes, saaledes som den nu lyder, baade at stride imod Anstaltens i § 1' udtalte Genhed og at give en for udstrakt Leilighed til at borttage den i de ældre Afdelingers Overskud liggende Betingelse for de Billaar, der fastsættes for den i 1871 begyndende Virksomhed. Vi foreslaae derfor en forandret Formulering af Bestemmelsen, om hvilken vi tør antage, at den ikke fjerner sig fra det i Folkethinget Tilfattede og derfor ikke der vil skabe nogen Banfælighed for, at Forslaget nu bliver til Lov. Ved Siden af denne Forandring foreslaae vi en Rettelse af et enkelt Ord, som, efter hvad der i Folkethinget yttredes ved anden Behandling, vel kan ansees for at være blevet staaende ved en Forglemmelse. Dog forbeholde vi os at tage disse Forslag tilbage, hvis det maatte forudsees, at Tiden vilde blive for kort til Lovforslagets Vedtagelse ogsaa i Folkethinget, efterat Endringerne vare fæste.

Den i den næstsidste Paragraph fæste Tilføielse, hvorved det gjøres muligt at forvandle den Forsørgelse, der indskrænkes til den eventuelle Enke, til en rigtignok med Hensyn til aarligt Rentebeløb mindre Forsørgelse for Efterladte i det Hele, billige vi i sig selv, og tør antage, at de praktiske Banfæligheder ved Be-